

Gerónimo Stilton

El
DESPERTAR
del
GEGANTS

DESTINO

CAVALLERS
DEL
REGNE
DE LA
FANTASIA

Geranima Stilton

EL
DESPERTAR
DELS GEGANTS

DESTINO

El nom de Geronimo Stilton i tots els personatges i detalls relacionats amb ell són *copyright*, marca registrada i llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Textos de Geronimo Stilton

Col·laboració editorial de Luca Azzolini

Coordinació de textos de Sarah Rossi (Atlantyc S.p.A.)

Coordinació editorial de Patrizia Puricelli

Redacció i impaginació d'Elástico, Milà

Coordinació artística de Tommaso Valsecchi

Il·lustració de coberta de Iacopo Bruno

Il·lustracions internes, interior de la sobrecoberta i il·lustracions

del «Registre de l'Acadèmia dels Cavallers» de Danilo Barozzi

Mapes de Carlotta Casalino

Grafisme de Marta Lorini

Idea original d'Elisabetta Dami

www.cronacheregnofantasia.it

Títol original: Il Risveglio dei Giganti

Traducció de Xavier Solsana Brillas

© 2012 – Edizioni Piemme S.p.A., corso Como, 15, 20154, 32 - 20145 Milà, Itàlia

www.geronimostilton.com

International Rights © Atlantyc S.p.A., Via Leopardi, 8 - 20123 Milà, Itàlia

foreignrights@atlantyc.it

www.atlantyc.com

© 2014, Editorial Planeta S.A.

© de l'edició en llengua catalana: 2014, Grup Editorial 62, s.l.u.,

Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.geronimostilton.cat

Primera edició: setembre del 2014

ISBN: 978-84-9057-503-1

Dipòsit legal: B. 17.073-2014

Fotocomposició: Víctor Igual, S.L.

Impressió: Egedsa

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació: www.stiltoncheese.com

L'ASSEMBLEA OBSCURA

La Sala del Tron estava fosca i silenciosa. Centenars d'espelmes brillaven en la tenebra, però la resplendor de les flames es perdia en la immensitat de la sala.

Una nit gèlida i sense lluna embolcallava el Palau de les Ombres. A fora, un vent fred fuetejava els alts murs de pedra negra i la neu dansava lleugera en l'aire.

A l'estança, murmuris enfervorits s'elevaven d'una taula circular de vidre negre. Asseguts en uns alts trons de vellut vermell, alguns individus d'aspecte sinistre es miraven entre ells amb desconfiança.

Era la primera vegada que es veien i a la sala es respirava una certa tensió. Havien estat convocats perquè havia arribat el moment que tots esperaven amb ànsia.

El moment en què conqueririen el Regne de la Fantasia.

Havien arribat amb gran sigil dels reialmes més llunyans i recòndits, dalt de Corbs de les Tenebres, a bord

de vaixells negres o volant a lloms de sargantanes alades. La Reina de les Aranyes havia demanat la seva presència i ningú s'havia atrevit a negar-s'hi.

La veu d'un Trol del Desert va sobresortir per sobre del murmuri general:

–Per què us sembla que ens ha cridat?

Aquella criatura portava una calavera d'unicorn al cap, i al seu costat saltironava una mona grisa, que mirava fixament els presents rebufant i ensenyant les dents afilades.

–Estimat Trencacor, segur que ens deu voler proposar alguna cosa –li va contestar un ogre d'una alçada imponent, gratant-se una mica avorrit la barbeta recoberta de pèls negrosos. Que no era un ogre qualsevol, s'endevinava per la seva manera de vestir tan ostentosa: portava una capa de seda blava i a les mans

lluïa desenes d'anells d'or.– És evident que la Reina de les Aranyes necessita la nostra ajuda...

–La nostra ajuda?

De l'altra banda de la taula es va fer sentir una riallada. Una figura fe-

menina amb un vestit vermell arrapat i el rostre tapat amb un vel negre va brandar el cap i va continuar amb calma, encreuant les mans amb sis dits a la taula:

–La Reina de les Aranyes segur que no necessita els nostres poders. Hi deu haver alguna altra cosa que l’ha portat a convocar aquesta assemblea.

El Rei dels Obscurs de la Terra, que seia a la seva esquerra, la va mirar sense dir res, però va assentir amb el seu gran cap de roca.

Després d’un moment de silenci, les veus es van tornar a confondre, plantejant preguntes, dubtes i perplexitat, fins que un so cristal·lí les va fer emmudir.

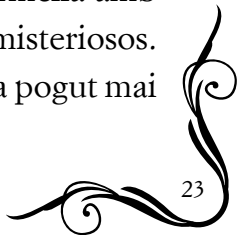
De darrere una cortina gruixuda van aparèixer dues dames de cort vestides de negre, que amb aire solemne van apartar el drapejat per permetre l’entrada d’una figura menuda, embolcallada en un vestit llarg.

La Reina de les Aranyes havia arribat finalment.

–Doneu la benvinguda a la vostra sobirana! –van dir allhora les dues dames.

Tots els presents es van alçar fent una petita reverència.

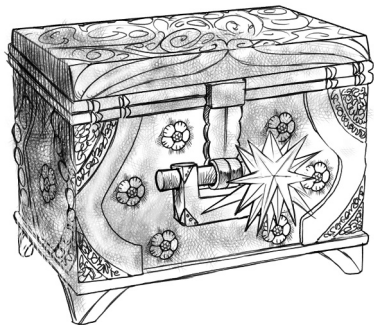
La Reina de les Aranyes duia una capa vermella amb les vores de pell i brodada amb símbols misteriosos. Una caputxa li amagava la cara. Ningú l’havia pogut mai

mirar als ulls, o almenys això s'explicava. Ni tan sols els seus servidors més fidels.

Darrere seu, a uns quants passos de distància, Argo avançava amb un somriure de satisfacció als llavis. La teranyina tatuada que li envoltava els ulls encara semblava més negra i terrible al seu rostre blanc i ossut.

A la mà sostenia un objecte: un cofret de jade tancat amb un cadenat d'or massís en forma d'estrella, que brillava a la llum de les espelmes.

Argo el va posar damunt la gran taula de vidre i va deixar que la Reina de les Aranyes s'assegués en un tron esculpit a la lava d'un volcà. Tot seguit, amb una lleu reverència, ell també va seure, esperant que comencés l'Assemblea Obscura.

—Avui és un gran dia per a tots nosaltres —va començar a parlar la Reina de les Aranyes, amb una veu profunda i segura. Va mirar els presents als ulls, un per un, mentre un somriure gairebé imperceptible li corbava els llavis sota la caputxa.— Avui és el dia en què el destí del Regne de la Fantasia canviarà per sempre. Durant anys he in-

tentat portar a terme el meu pla de conquesta, però els defensors del Regne de la Fantasia sempre m'havien impedit qualsevol moviment. Tot això, però, està a punt d'acabar. Flordiana i els Cavallers de la Rosa de Plata aviat seran derrotats!

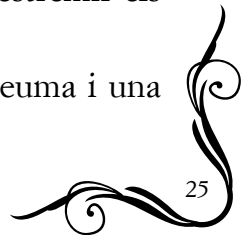
Una esgarripança va recórrer els participants a l'Assemblea Obscura. Les paraules de la Reina de les Aranyes sonaven enèrgiques i inevitables. Com és que n'estava tan segura? Quin secret amagava la seva sobirana? Ningú es va atrevir a parlar, i a l'estança es va fer un silenci glacial.

–Majestat –va dir al cap d'un moment l'ogre, vacillant en l'intent de trobar les paraules justes–. Estem amb Vós. Els vostres poders són immensos i entre nosaltres sou l'única capaç de plantar cara a Flordiana... Quin és el vostre pla? Fins ara, tots els qui han intentat atacar el Regne de la Fantasia han estat derrotats per la Reina de les Fades i els Cavallers de la Rosa de Plata. Fins i tot la Reina de les Bruixes, Stria...

–Príncep Oberó, no tornis a pronunciar mai més aquest nom!

La veu de la Reina de les Aranyes va fer estremir els presents.

–Stria, la Reina de les Bruixes, era una fleuma i una

beneita. Que potser insinues que jo sóc com ella? Que a mi també em derrotarà?

El Príncep dels Ogres va ajupir immediatament el cap fins que gairebé va tocar la taula de vidre, amb el front xop de suor.

–No m’hi atreviria mai, sobirana meva! –va balbucejar amb les mans que li tremolaven.

–Exacte. No t’hi atreviries mai perquè jo *no* sóc com ella. Stria pensava que se’n sortiria sola, però s’equivocava. Jo sé que només si estem units podrem fer grans coses. Vet aquí per què us he cridat avui. Perquè hem de dur a terme una missió important.

–I quina és, majestat? –va preguntar Trencacor.

–Avui donarem inici a l’Exèrcit de les Ombres! –va exclamar la Reina de les Aranyes–. Una armada composta pels éssers més malvats del Regne de la Fantasia. Un exèrcit que esclafarà definitivament Flordiana i els Cavallers de la Rosa de Plata.

Per un moment tothom va aguantar la respiració, sorprès. Aleshores, un garbuix de veus va trencar el silenci.

–L’Exèrcit de les Ombres?

–Que ho heu sentit?

–Un exèrcit del Mal?

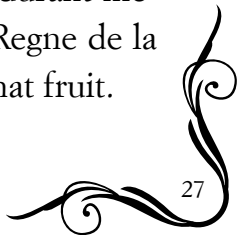
La Reina de les Aranyes es va aixecar i els va fer callar amb un gest de la mà.

–Escolteu-me tots. Els nostres poders obscurs ens conduiran a la victòria: units, donarem vida al Mal més negre! Sols sempre hem fracassat, cal que us ho recordi? Oberó, els teus ogres no han estat capaços de sotmetre mai un sol reialme del Regne de la Fantasia. I tu, Tren-cacor? Vas acompanyar Kadavor, el Senyor dels Oceans, en l'intent de conquerir l'Illa Errant dels Somiadors, fins que els Cavallers de la Rosa de Plata el van derrotar miserablement! I tu, Argo? Tu també vas fracassar contra Audaç i els seus joves cavallers, que et van impedir que et convertissis en Senyor del Reialme de la Nit Eterna.

Ningú es va atrevir a contradir-la. Tot era veritat. Havien tractat de combatre Flordiana i els defensors del Regne de la Fantasia, però sempre havien fracassat.

–Ara tot això canviarà –va continuar la Reina de les Aranyes–. Gràcies a l'Exèrcit de les Ombres i, sobretot, a aquest antic objecte embruixat.

La reina va posar la mirada damunt el Cofre Encantat. Finalment havia arribat l'hora d'obrir-lo i revelar els seus molts i obscurs secrets. L'havia buscat durant mesos, d'un extrem a l'altre dels reialmes del Regne de la Fantasia, i a la fi la seva constància havia donat fruit.

—Un cofre? —va preguntar Oberó—. Per a què ens pot ser útil?

—Aviat ho veuràs, amic impacient —va murmurar la Reina de les Aranyes.

Va posar les mans damunt del cofre. De sobte, una enlluernadora llum daurada el va embolcallar.

La Reina de les Aranyes estava segura que això passaria: aquell esclat de llum era la protecció màgica que havia segellat el cofre durant segles i que havia impedit que algú l'obris, si bé això no la preocupava. Amb els seus poders n'hi hauria prou per trencar-la. De les seves mans, que subjectaven amb força aquell objecte tan desitjat, van sorgir llamps negres que van envoltar el cadenat fins que el van esberlar en milers de bocins fins com pols d'estrelles.

La llum va esclatar al voltant de la Reina de les Aranyes enmig d'un estrèpit eixordador, i la caputxa que duia li va caure damunt les espatlles i en va descobrir el rostre.

Els ulls dels presents es van clavar, amb curiositat però alhora amb espant, en aquelles faccions que no havien vist mai abans.

Però la Reina de les Aranyes no en va fer cas.

En la penombra de la Sala del Tron, la seva cara ex-

pressava una alegria incontenible. No li importava que tothom la mirés. Veurien el veritable aspecte de la Reina de les Aranyes i li tindrien por!

Dos ulls del color del corall cremaven plens de força en un rostre encara jove, si bé marcat per una cicatriu que del front baixava fins al coll. Sota els llargs cabells negres que li emmarcaven la cara, s'hi entreveïen dues orelles punxegudes com les dels elfs.

Se'n recordarien d'ella, Audaç i Espurna?, es va preguntar la Reina de les Aranyes. La reconeixerien, des-

prés de la trobada que havien tingut feia tants anys al castell de Stria? Sí, potser sí.

El seu nom veritable, temps enrere, era Anguila, i la cicatriu que tenia a la cara era obra de la Reina de les Bruixes, que, espantada amb els seus poders prodigiosos, l'havia llançat sent gairebé una noieta als Fossats Profunds del Castell de les Bruixes, on vivien els seus temibles escorpins i les seves taràntules.

En recordar-ho, la Reina de les Aranyes va somriure. Ja no li feia cap por, el passat, perquè la jove Anguila ja feia anys que s'havia fos. De les seves cendres havia nascut una nova Anguila. Més forta. Més poderosa. Més segura de si mateixa. I mil vegades més malvada.

Havia nascut la Reina de les Aranyes.

El moment del seu triomf ja s'acostava. Ara que s'havia obert el Cofre Encantat, n'estava segura. El cor li batgeva de pressa al pit, mentre prenia el que contenia el cofre amb mans àvides.

—Finalment són meves! —va murmurar, tremolant d'emoció—. Les Tauletes de Pedra perdudes!

Tres primes plaques negres, atapeïdes de lletres daurades mig amagades per la pols, van aparèixer davant dels seus ulls. La Reina de les Aranyes les va tocar amb

cura, mentre els membres de l'Exèrcit de les Ombres la miraven atentament aguantant la respiració.

A les tauletes es relatava una història tan antiga com el Regne de la Fantasia. I el futur de l'Exèrcit de les Ombres depenia del que narrava aquella història i dels secrets que amagava.

Sense esperar més, la Reina de les Aranyes va començar a llegir.